

Η περίοδος του Τριωδίου, ως η προσπάθεια επανενώσεως των κομματιών μας ως υπάρξεων!

/ [Γνώμες](#)

Αγαπητοί Αναγνώστες είναι γνωστό ότι η περίοδος του Τριωδίου αποτελεί μία από τις πλέον καταλυτικές και σωτηριολογικές περιόδους του εκκλησιαστικού έτους. Μέσα από την πνευματική της δυναμική, καλούμαστε να εντοπίσουμε τη διασπασμένη φύση μας που προκαλούν τα πάθη και οι αμαρτίες μας και να πορευθούμε προς την επανένωση των κατακερματισμένων κομματιών της υπάρξεώς μας. Η Εκκλησία, ως φιλόστοργη μητέρα, μας δίνει τα πνευματικά εργαλεία και εφόδια, ιδιαίτερα την περίοδο του Τριωδίου, για να κατανοήσουμε το βάθος της πτώσης μας, αλλά και την ελπίδα της αποκατάστασης και της σωτηρίας μας μέσα από την μετάνοια και την εν Χριστώ ζωή.

- Γράφει ο πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος – ΜΑ (Ορθόδοξη

Είναι γεγονός ότι από τη στιγμή της πτώσεως του ανθρώπου, με το προπατορικό αμάρτημα, η ύπαρξή του έπαψε να είναι ενιαία. Το αμάρτημα διέσπασε τη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, με τον πλησίον και με τον ίδιο του τον εαυτό. Η αμαρτία δεν είναι απλώς μια ηθική παρέκκλιση, αλλά δυστυχώς μία βαθύτερη κατάσταση υπαρξιακής διασπάσεως με πολλαπλές αρνητικές συνέπειες. Ο άνθρωπος, αντί να ζει σε κοινωνία με τον Θεό, απομονώνεται, γίνεται υποχείριο των παθών του και αδυνατεί να βρει την αληθινή ειρήνη και ενότητα μέσα του.

Αυτή η διάσπαση εκδηλώνεται σε πολλαπλά επίπεδα. Στον νου, που παραμένει σκοτισμένος και αδυνατεί να διακρίνει το θέλημα του Θεού. Στην καρδιά, που είναι κατακερματισμένη από τα πάθη και τις αδυναμίες. Στις σχέσεις με τους άλλους, που χαρακτηρίζονται από ανταγωνισμό, εγωισμό και έλλειψη θυσιαστικής αγάπης. Η περίοδος του Τριωδίου έρχεται να μας υπενθυμίσει αυτή την τραγική κατάσταση, αλλά και να μας προσφέρει το φάρμακο της επανένωσης, που δεν είναι άλλο από τη μετάνοια και την επιστροφή στον Θεό.

Το Τριώδιο, με τις τρεις βασικές του Κυριακές που προηγούνται της Μεγάλης Τεσσαρακοστής (α) Τελώνου και Φαρισαίου, β) Ασώτου Υιού και γ) Απόκρεω) και τέλος ειδικά με της Τυρινής, μας εισάγει βαθμιαία στη συνειδητοποίηση της ανάγκης για επιστροφή. Κάθε μια από αυτές τις Κυριακές λειτουργεί ως σταθμός στην πορεία της επανένωσης της ύπαρξής μας.

Η παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου μας δείχνει πως η διάσπαση του ανθρώπου αρχίζει από την υπερηφάνεια και τη λανθασμένη αυτοεικόνα. Ο Φαρισαίος θεωρεί τον εαυτό του ολοκληρωμένο, ενώ στην πραγματικότητα είναι βαθιά διαιρεμένος, καθώς ζει στον κόσμο του εγωισμού. Αντίθετα, ο Τελώνης, με την ταπείνωσή του, αρχίζει να επανενώνεται με τον Θεό.

Η παραβολή του Ασώτου Υιού είναι η πιο χαρακτηριστική εικόνα της κατακερματισμένης υπάρξεως. Ο νεότερος γιος αποκόπτεται από την πατρική οικία, ζει μια ζωή αμαρτωλή, σπαταλώντας την ύπαρξή του. Όμως, μέσα από τη διαδικασία της μετάνοιας, επιστρέφει και ξαναβρίσκει τον εαυτό του μέσα στην πατρική αγκαλιά. Όμως και ο μεγάλος αδελφός δεν χαίρεται με τη χαρά της επιστροφής του αδελφού του και πεισματικά μένει εκτός του δείπνου.

Η Κυριακή της Απόκρεω και της Τυρινής μας θυμίζει τη φοβερή πραγματικότητα της τελικής κρίσεως και την ανάγκη για άσκηση, εγκράτεια και συγχώρεση. Μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε ότι η αληθινή ενότητα του ανθρώπου που επιτυγχάνεται μέσα από την μετάνοια, την ασκητικότητα και την αληθινή αγάπη

προς τον Θεό είναι η μία όψη, ή άλλη όψη του νομίσματος είναι κατά πόσο σταθήκαμε έμπρακτα στις ανάγκες της εικόνας Του Θεού δηλαδή τον κάθε συνάνθρωπο.

Το στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που ξεκινά μετά τις προπαρασκευαστικές Κυριακές του Τριωδίου, μας προσφέρει τα πρακτικά μέσα για την αποκατάσταση της εσωτερικής μας ενότητας. Η νηστεία δεν είναι απλώς η αποχή από συγκεκριμένες τροφές, αλλά ένα βαθύτερο κάλεσμα για έλεγχο των παθών και ψυχοσωματικό καθαρισμό του ανθρώπου. Ο νηστεύων άνθρωπος μαθαίνει να ξαναγίνει κύριος του εαυτού του, να ελέγχει και να τιθασεύει τις διάσπαρτες σαρκικές και γήινες επιθυμίες του και να τις κατευθύνει και μεταμορφώνει προς τον Θεό και την ουράνια-θεία πραγματικότητα. Η νηστεία δεν αρκεί από μόνη της, αλλά συνδυάζεται και συνοδεύεται από την προσευχή, η οποία είναι το μέσο επικοινωνίας και επανένωσης του ανθρώπου με τον Δημιουργό του. Όταν ο άνθρωπος προσεύχεται με ταπείνωση στο «ταμείο του», εισέρχεται σε μια διαδικασία βαθιάς μεταμόρφωσης και αποκατάστασης της σχέσης του με τον Θεό. Η προσευχή θεραπεύει τις πληγές της ψυχής, φωτίζει τον νου και καλλιεργεί την αγάπη. Η πολυπόθητη επανένωση της ανθρώπινης ύπαρξης δεν ολοκληρώνεται παρά μόνο μέσα από τη μετοχή στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας του πιστού. Η Θεία Κοινωνία αποτελεί την πλήρη αποκατάσταση της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό, καθώς ο άνθρωπος κοινωνεί το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, δηλαδή ενώνεται μαζί Του με τρόπο μυστηριακό και πραγματικό. Όποιος κοινωνεί εν μετάνοια και καθαρότητα καρδιάς, γεύεται ήδη από αυτή τη ζωή την θεανθρώπινη ενότητα και τη σωτηρία.

Συμπερασματικά κλείνοντας το άρθρο μας, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η περίοδος του Τριωδίου που ανοίγεται για άλλη μια φορά μπροστά μας, δεν είναι απλώς μια χρονική προετοιμασία για το Πάσχα, με διαφορετικό κατανυκτικό λειτουργικό χρώμα, αλλά ένας δρόμος επανένωσης του ανθρώπου με τον Θεό, με τον συνάνθρωπο και με τον εαυτό του. Είναι μια ευκαιρία για να αναγνωρίσουμε τη διάσπαση που μας έχει επιφέρει η αμαρτία και να αγωνιστούμε για την αποκατάσταση της ενότητάς μας. Μέσα από τη μετάνοια, τη νηστεία, την προσευχή και τη Θεία Κοινωνία, μπορούμε να επιστρέψουμε στην αληθινή μας κατάσταση, που δεν είναι άλλη από την κοινωνία της αγάπης με τον Θεό. Το Τριώδιο μας προσφέρει αυτόν τον δρόμο – μένει σε εμάς να τον ακολουθήσουμε με ταπείνωση και πίστη. Αν δεν κάνουμε αυτό, τουλάχιστον ας μη παρασυρθούμε από τον Καρνάβαλο και τις εκδηλώσεις του, που αλλοιώνουν εντελώς το πνεύμα και το σκοπό της Εκκλησίας γι' αυτή την ευλογημένη περίοδο και ευκαιρία μας! Αμήν!

Πηγή: axrhstou.blogspot.com – pemptousia.gr